

не и нищо, се е писало. Ние сме съ особни понятия за здраве, животъ, чистота. Мислимъ се, напримѣръ, за чисти, но това е само за това, че се сравняваме съ циѣганитѣ. За чистотата по улицитѣ ни сочатъ умрѣлитѣ котки, кучета, разнитѣ човѣшки и животински извержения и т. н.. Минете по край двата брѣга на Коруча или по краищата на града и се пренесете за мигъ въ нѣкой европейски градъ, какъвто сте виждали. Благодарение на хилядитѣ гарги съ отвратителенъ крѣсъкъ, хвърчайки около минаретата, високитѣ чардаци и каваци, както и разпуснатитѣ на свобода кучета, въ ролята на „санитарна полиция“, очистватъ отчасти мърсотитѣ. . .

Болния се показва на лѣкаря, когато вече легне или е на прага да умре, а, отъ друга страна малцина отъ нашитѣ лѣкари сж опитни или съвестни, Па и повечето отъ нашитѣ лѣкари сж „енциклопедисти“, а имащитѣ една — двѣ години вънъ отъ обикновения медицински курсъ се наричатъ „специалисти“. Болшинството отъ тѣхъ бѣга въ София или въ по-голѣмитѣ градове, едно за по-весель животъ, и друго за по-голѣми перспективи. На всѣки случай, тѣ сж толкова виновни, колкото и самото население и държавата ни. Въ училищата ни действително се учи „хигиена“, но тя остава тамъ. Мнозина не обръщатъ внимание на тѣлесна чистота, баня. Право е забелязано, че културата на единъ народъ се мѣри съ количеството на употрѣбения отъ него сапунъ (за пране и миене, разбира се). Чистотата е първата половина на здравега. Израза „ще си измия очитѣ“ говори, че до скоро ний сме си миели само очитѣ, за да ги изчистимъ отъ гурли следъ сънь, а останалото сме предоставяли на потъта, дъжда и слънцето!

Съобщения.

До 1889 г. Сливенъ се е сношавалъ съ западъ чрезъ станциитѣ Керменлий и Ямболъ съ построената въ 1873 г. желѣзница Саранбей—Ямболъ. Презъ 1888 г. 1-и августъ Царибродъ се съедини съ Саранбей, а въ 1890 г. 1-и май, — Ямболъ съ Бургасъ. Малкото турски шосета по тоя край, наречени *джадета*, които главно служили за военни цѣли, нежели за търговски, сж правени ангария отъ околното население. Въ Румелийски време, за бързо пжтуване по тѣхъ се грижеше устроената по руски образецъ поща, а вънъ отъ нея и до днесъ сж въ употрѣба наемнитѣ коля („пайтони“, брички, талиги) — съ впрѣгнати въ тѣхъ коне окичени съ мънисти и звънчета. Вънъ отъ шосетата по Балкана за Елена, Котелъ и т. н. се пжтува съ наемни (кираджийски) коне или катѣри, за които се плаща обикновено отъ 2 до 4 лева на день. По шосетата между селата се срѣщатъ тукъ-таме скрити между зеленина — върбалакъ и край първобитенъ кладенецъ